

புதிய அவையம்

PUTHIYA AVAIYAM
(PEER – REVIEWED JOURNAL)
ISSN :2456-821X
Vol. 08, Issue 02, January 2025

இல்லோடு சிவாவின் 'உயிர்வதை' எனும் கவிதைமொழி குறிப்பான்

முனைவர் ஆ.முத்தையன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழ் இளங்கலை மற்றும் முதுகலைத்துறை (பி-2)

தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர் – 635601.

மொழி என்பது குறையுடையதாக இருக்கின்றது என்பதைப் பல்வேறு படைப்புகள் உருவாவதைக் கொண்டு அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. அவ்வாறு உருவாக்கப்படுகிற படைப்புகள் முழுமையை உணர்த்தாமல் சில அடையாளங்களைக்கொண்டு (குறிப்பான்களை) பொருளாக (குறிப்பீடுகளாக) சிலவற்றை உணர்த்திச் செல்வதாக இருக்கின்றன. ஆனால், மனித மனம் முழுமையை நாடி ஏமாறுவதைப்போல (குறைபட்டுக் கொள்வதைப்போல) படைப்பில் வாசகனும் முழுமையை நாடி ஏமாறுகிறான். விளைவு புதியப் படைப்பாளர்கள் உருவாவதும் புதிய வாசகர்கள் உருவாவதும் நடக்கின்றன. வாசகத் திருப்தி புதியப் படைப்பினை நாடுவதாக நீள்கிறது. அப்படி உருவாகிற எதிர்பார்ப்பினைச் சில படைப்புகள் நிறைவும் செய்கின்றன. காரணம், மொழி குறித்தான பார்வை விளங்கப் பெற்றப் படைப்பாக இருப்பதனால், மொழியின் இயலாமையை உணர்ந்ததன் பின்னணியில் ஆழமான சிந்தனைகளை வேருன்றச் செய்யும். அவற்றில் மொழியில் உருவாக்கப்படும் சொற்கள் வெறும் குறிப்பான்கள் என்கிற தெளிவு; சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமான உறவு இடுகுறித்தன்மையானவை என்கிற சிந்தனை; சூழலைக் கிரக்கிற தன்மை; பிற படைப்புகளிலிருந்து தன்னுடைய படைப்பினை வேறுபடுத்த முனைகிற முன்திட்டமிடல் மற்றும் அகற்சி (அகன்று நின்றல்) தன்மை; தன்னிலை பற்றிய சிந்தனை முதலான பலவற்றையும் சுட்டலாம்.

ஆம்பல் பதிப்பகத்தால் 2023-இல் வெளியான இல்லோடு சிவா எழுதிய 'உயிர்வதை' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு மொழியின் குறைகளை அறிந்து எழுதப்பட்டிருப்பதை உணரமுடிகிறது. அவருடைய சங்க இலக்கிய வாசிப்பும் நவீன இலக்கிய வாசிப்பும் துணைசெய்திருக்கலாம். தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் என்பதால் உருவான மொழியியல் பார்வையும் மரபும் நவீனமும் இணைவதால் உண்டான 'தமிழ் ஓர்மை' ஒன்று உருவாகியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இத்தொகுப்பு உள்ள கவிதைகள் புதியத் தன்னிலைகளை உருவாக்குகின்றன. ஏற்கெனவே உள்ள பொதுப்புத்திகளைத் தகர்க்கவும் (கட்டுடைக்கவும்) புதியப் பொதுப்புத்திகளை உருவாக்கவும் செய்கின்றன.

“பேசிடாத காலத்தின் ஒரு துளி / தேக்கிய பெருஅணையாய் நிரம்பி” (ப.13)

எனும் முதல் கவிதையில் 'பேசிடாத' எனும் சொல்லிற்கு 'மௌனம்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்படியானால் பேசிடாத காலத்தின் ஒருதுளி அதாவது மௌனம் என்கிற இடைவெளி, தேக்கிய பெருஅணையாய் நிரம்பியது என்று புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம். அது, பெரு நட்பாய் வழிந்து / வாழ்வைச் சுவைக்க / என்ற அடுத்தடுத்த வரிகளோடு இணைக்கும்போது மௌனத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. அடுத்திருக்கும், / ஒரு துளித் தேனைச் சொட்டுகிறது / காலம் / காதலைப்போல விசித்திரமானதடி...” (ப.13) என்பதில் 'மௌனம்' காதலைப் போல விசித்திரமானதடி என்று உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம். இந்த மௌனம் உரையாடலில் ஏற்படுத்துகிற இடைவெளி. உரையாடும்போது மொழி என்ன வகையான வினையைச் செய்கிறதோ அவற்றை மௌனமும் (குறிப்பான்) செய்யும் என்கிறது. மௌனத்திற்கும் மொழியின் குணம் உண்டு என்கிறது. இவ்வாறு இருவர் உரையாடும்போது ஏற்படுகின்ற மௌனம், இடைவெளி, இன்மை முதலானவற்றைக் கவனிக்கக்கற்றுத்தரும் கவிதை தொடக்கமாக அமைந்திருப்பது வரவேற்கதக்கதாகிறது. அவ்வகையில் இக்கட்டுரையானது லக்கானியம் ஏற்கும் மொழி எனும் குறியியல் பார்வையோடு அமைகிறது.

தன்னிலைகள் உருவாக்கம்

லக்கானியன் பார்வையில் மொழியின் இயல்பு 'சமூக நான்'களை உருவாக்குமே ஒழிய 'சுயம்' (தன்னிலைகளை) அல்லது 'தனிமனித நான்'களை உருவாக்காது. மொழி உருவானதற்குப் பின் மனிதன் 'தன்னிலை' அழிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறான் என்பது அவருடைய கருத்து. (பார்க்க: தி.கு.ரவிச்சந்திரன், ழாக் லக்கான்) ஆகையால்தான் ஒவ்வொரு சமூகமும் ஒன்றுபோல் இயங்குகிறது. ஆனாலும், குறையுடைய மொழியைக் கொண்டே குறையற்ற தன்னிலைகளை உருவாக்க முயற்சிக்கலாம் என்பது லக்கானியப் பார்வை. ஏனெனில் மொழிதான் மனம். அதனால்தான் மனநோய்க்கு மொழியே மருந்து என்கிறார். அம்மொழியைக் கொண்டுதான் 'சமூக நானிற்கு' எதிரான 'தனிமனித நான்'களை (தன்னிலைகளை) உருவாக்க இயலும். லக்கான், கண்ணாடிப்பருவத்தில் அடையாள நெருக்கடி உண்டாகிறது என்கிறார். அதனால் அகத்தில் உருவாகின்ற குழப்பம் (பிறழ்நிதல் - மிஸ்காக்க்னிஷன்) உண்டாதல், பதிவம் உண்டாதல், கண்ணாடியில் தெரியும் பிம்பம் உண்மையல்ல (அகத்தேற்றம்), என் அடையாளம் என்ற கருத்து முதலானவைத் தோன்றுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். (பார்க்க: தி.கு.ரவிச்சந்திரன், ழாக் லக்கான்) அதனை உணர்த்தும் வகையிலான கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“கூச்சல்களிலிருந்து / எப்போது விடுதலை? / நீ / கூச்சலிடாதபோது.” (ப.51)

எனும் கவிதையில் ‘நீ’ என்ற சொல்லானது ‘நான்’ என்ற முன்னிலையை உணர்த்தி நிற்கிறது. ‘நீ’ கூச்சலிடாதபோது நானிற்கு விடுதலை. அதாவது, ‘நீ’ கூச்சலிடுவதால்தான் ‘நான்’ தன்னை அறியாமல் துன்பப்படுகிறது. இங்கு ‘சமூக நான்’ (லாக்கானின் மொழியில் உவர்- Other) என்பதை ‘நீ’யாக எடுத்துக் கொண்டால் ‘தனிமனித நான்’ (தன்னிலை) சுயம் உருவாகும் வாய்ப்பு அதிகம்; விடுதலை உண்டாகும். தனிமனித நான் உருவாக வாய்ப்பில்லை என்பதனைச் சுட்டுவதாக இக்கவிதையினை வாசிக்க இயலும்.

“அவர்கள் அவர்களாகிப் / போனார்கள் / நாம் நாமாகி நிற்கிறோம் / நாமும் அவர்களாகலாம் / ஆனாலும் நாம் நாம்தான்” (ப.17)

எனும் கவிதையில் ‘அவர்கள்’ (லக்கான் கூறும் உவர்) என்பதை a என்றும் ‘நாம்’ (லக்கான் கூறும் சுயம் (நான்)) என்பதை b என்றும் வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் அவர்களாகிப் போனார்கள் ($a = a^2$) நாம் நாமாகி நிற்கிறோம் ($b = b^2$) அதாவது இருவரின் அடுக்குகளாகப் பார்க்கலாம். மேலும், அடுத்த வரியில் நாமும் அவர்களாகலாம் என்கிறது. அதாவது $b = a$ என்றாகலாம். கண்ணாடிப் பருவத்திற்கு முந்தைய ‘தனிமனித நான்’ கண்ணாடிப் பருவத்தில் ‘சமூக நான்’ ஆவதைப் போல. ஆனாலும், குறையை நோக்கி வேட்கை நிற்பதுபோல ‘உவரை’ நோக்கிய ‘நான்’களும் நிற்கும். அது தன்னிலைகளைத் (சுயத்தைத்) தேடிக்கொண்டு இருக்கும். லக்கானின் சிந்தனையில் சொல்வதென்றால், ‘உவர்’ என்றைக்கும் ‘நான்’ஆக (சுயமாக) முடியாது. அதாவது $b \neq a$ என்பதாகவே இருக்க முடியும் என்பதை அறிவுறுத்துவதாக இக்கவிதை வெளிப்பட்டுள்ளது. இக்கவிதையினை ‘ஆரியர் X திராவிடர்’ என்கிற அளவிலும் பொருள்கொள்ளலாம். சிந்தனையிலும் வாழ்வியலிலும் மேல்நிலையாக்கலின் காரணமாக ‘அவர்களாக’ ‘நாம்’ ஆகமுடியும். ஆனால், ‘அவர்கள்’ எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ‘நாமாக’ (திராவிடராக) முடியாது என்பதாகவும் பொருள் கொள்ள இயலும்.

பொதுப்புத்தி (சமூக நான்) தகர்ப்பு

பொதுப்புத்தி என்பது ‘சமூக நான்’ ஆகும். சமூகத்தில் பொதுப்புத்திகளாக அறியப்படுகின்ற அனைத்தும் அறிவியல் பூர்வமாக உண்மையா என்றால் சிலவற்றை உண்மை என்றும் சிலவற்றை உண்மைக்கு மாறானது என்றும் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இருப்பினும் பொதுப்புத்திகள் அனைத்தும் உண்மை என்று நம்பப்படுகின்றன. அதனால்தான் இச்சமூகம் ஆண் வலிமைமிக்கவன், அதிகாரமிக்கவன் என்கிற கற்பிதத்தை மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்கிக்கொண்டு இருக்கிறது. அதனால் அன்றாடம் வேலைகளுக்குச் செல்லும் பெண்களுடைய உழைப்பின் வலிமை தெரியவதில்லை. கல்லுடைக்கும் பெண்களின் வலிமை தெரிவதில்லை. தந்தை, கணவன் ஆகியோரை இழந்ததற்குப் பின்னால் நிகழும் பெண்கள் உழைப்பின் வலிமை புரிவதில்லை. மல்யுத்தம், பளு தூக்குதல், குத்துச்சண்டை, ஓட்டம் முதலான போட்டிகளில் பங்கேற்கும் பெண்களின் வலிமையை அறிவதில்லை. மாற்றிக்கொள்ள இயலாத அதிகார மனப்போக்கு அவற்றைக் கவனிக்கத் தவறுகிறது. ஆண் என்றால் அதிகாரம், வலிமை என்கிற பொதுப்புத்தியினை (சமூக நான்) மீண்டும் கட்டமைக்க முயற்சிக்கிறது.

இத்தொகுப்பு அவ்வாறு உருவாக்கி வைத்துள்ள பொதுப்புத்திகளுக்கு எதிரான சில தகர்ப்புகளைச் செய்திருக்கிறது.

“சிலருக்குப் பிடிக்காமல் போன சிலர் / சிலருக்குப் பிடித்தவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ள / சிலருக்குப் பிடிப்பதில்லை / நாய் பறக்கட்டும் / காகம் குரைக்கட்டும் / எது எப்படியாகினும் / அப்படியே நிற்கிறது / மலைகோட்டை...” (ப.26)

எனும் கவிதையில் மலைக்கோட்டை என்பது அதிகாரத்தின் வடிவம். அதிகாரம் என்றால் உளவியலில் ஆண்மையைச் (தந்தையை) சுட்டும். அப்படிப்பட்ட அதிகாரம் விசித்திரமான நடக்கவியலாத நிகழ்வுகள் எது நடந்தாலும் கண்டுகொள்ளாது. நாய் பறக்கட்டும், காகம் குரைக்கட்டும் என்று எது நடந்தாலும் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளாது என்கிறது, இதுதான் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தி. அதிகாரத்தின் பொதுப்புத்தி. இக்கவிதை அவற்றை சிறு அசைவுக்கு உட்படுத்துகிறது; மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்துகிறது. அதற்காக, நாய், காகத்தின் செயல்பாட்டை மாற்றுகிறது. நாய், காகம் செயற்கையான பண்பாட்டிற்கு எதிரான இயற்கை உயிரி. எனவே, அது கண்ணாடிப் பருவத்திற்கு முந்தைய ‘நான்’ (தன்னிலை) என்பதைச் சுட்டுகிறது. இயற்கையின் வடிவத்தில் உள்ள ‘நானில்’ நாய் = பறக்கட்டும், காகம் = குரைக்கட்டும் (நாய் X காகம், பறக்கும் X குரைக்கும்) என்று தலைகீழாக்கம் நிகழ்ந்துள்ளது. இச்செயல் பொதுப்புத்தியினைச் சிதைக்கிற அதேநேரத்தில் நானின் குறையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இம்மாற்றம் கவிதைக்குப் பன்முகத் தன்மையை உண்டாக்கி இருக்கிறது. வாசகருக்கு வியப்பினையும் ஏற்படுத்துகிறது. கவிதைக்கான ரசனையையும் கூட்டுகிறது.

“குறை பாடலைக் கரையும் / குயில் / நிறை பாடலைக் கூவும் / காகம் / தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ளும் / வனம்...” (ப.28)

எனும் கவிதையினைப் படித்தவுடன் வனத்திற்குத் தலை பிய்த்துக் கொள்ளாது. மாறாக, வாசகனுக்குதான் தலை பிய்த்துக் கொள்ளும். காரணம், குயில் = கரையும், காகம் = கூவும் என்று வந்திருக்கிறது. ஆனால், நம்முடைய மொழியில் இரண்டிற்குமான செயல்களையும் இதுவரை முறைமாற்றிதான் வழக்கப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அப்பயிற்சியினை இங்கும் எதிர்பார்க்கும்போது வாசகமனம் ஏமாறுகிறது. இக்கவிதையும் வேறுபடுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதால் குறிப்பீடு வேறாக இருக்கிறது. எனவேதான் மொழியினைக் குறிப்பான் என்கிறோம். அதிகார வரம்புமீறல் மற்றும் அதிகார எல்லையை உணராது செயல்படும் தலைமை என்று எதிரெதிர் பண்புகளால் சிக்குண்ட இருவரின் செயல்பாட்டைப் பொருள்களாக (குறிப்பீடுகளாக) வருவிக்க இயலும். இருவருக்கும் இடையில் சிக்கிக்கொண்ட அடுத்தக்கட்ட ஊழியர்களுக்கு ஏற்படும் சிக்கலை அடையாளப்படுத்துகிறது. இருவரும் தங்களுக்கான பணிகளைச் செய்யாதிருக்கின்ற குழப்ப நிலையால் வானம் தலை பிய்த்துக்கொள்கிறது என்கிற இடர்பாட்டைச் சாடுவதாக உள்ளது. இந்தத் ‘தலைகீழ்’ மாற்றத்தை லக்கான் கூறும் குழந்தைமை மனநிலையோடும் ஒப்பிட முடியும். அதாவது, முந்தையக் கவிதை போன்றே பொதுப்புத்தியைச் சிதைப்பதோடு நானின் குறையையும் சுட்டி நிற்கிறது. இக்குழப்பம் கவிதைக்கான ஈர்ப்பையும் உண்டாக்குகிறது.

“கோழிகள் கொத்திக் கொத்திக் / கொண்டை வீங்கிய கோழி / தன்னைச் சேவலென / நினைத்துக் கொண்டது / சேவல்களுடன் வலம் வர / சேவல் / ச்சே. சேவல் என்றது” (ப.30)

இக்கவிதையில் கோழிகள் சேவல்களாக மடைமாற்றம் அடைந்துள்ளன. அதாவது, சேவல்கள் என்பதற்கு ஆண்கள் என்றும் கோழிகள் என்பதற்குப் பெண்கள் என்கிற குறிப்பீட்டையும் (ஆகுபெயராகவும்) தரமுடியும். அடுத்து, ‘கொத்தி கொத்தி’ என்பதைக் ‘காயடிப்புச்’ சிந்தனையோடும் இணைக்கலாம். அவ்வாறு இணைக்கும்போது சேவல்கள்தான் அதிகாரம். ஆகவே, சேவலை அடைவதும் சேவலாக மாறுவதும் இலக்காகக் கொண்டு இயங்க வேண்டிய கட்டாயம் கோழிகளுக்கு உருவாகிறது. இது லக்கான் கூறும் லிங்கத்தை அடைய நினைக்கும் மனோபாவம். லிங்கம் தன்னிடம் உள்ளது என்று குழந்தை நினைப்பதும் அது இல்லாததால் தாய் தன்னிடம் அன்பு காட்டாமல் தந்தையிடம் அன்பு காட்டுகிறாள் என்று நினைப்பதும் நடக்கிறது. தாய்க்காதலாக (ஆண், பெண் இருவருக்கும்) இருந்த மனம் லிங்கத்தை அடைய தந்தைக் காதலாக மாறுகிறது. ஆனாலும், தாய்க் காதலைப் பெறுவதே பெண், ஆண் இரண்டு குழந்தைகளின் மனஇலக்கு. அதனால்தான் தாய்க்காதல் குறையும் லிங்கக் குறையும் இணைந்து வேட்கையை உண்டாக்குகிறது. ஆண்தான் லிங்கம் என்கிற எண்ணம் பெண்ணிற்கு உருவானபோது ஆணை (லிங்கத்தை) அடைய குழந்தைமனம் விரும்புகிறது. தந்தைக் காதலைப் பதிலியாக ஏற்கிறது. அவ்வாறு லிங்கத்தோடு இருக்கிற ஆணை அடைந்தவுடன் தான் லிங்கத்தைப் பெற்றுவிட்டோம் என்கிற நினைப்பில் தன்னைச் சேவலென நினைத்துக் கொண்டு சேவல்களுடன் வலம் வர விரும்புகிறது. அப்பொழுது குழந்தைமை ‘நான்’ (தனிமனித நான்) அழிக்கப்பட்டு ‘சமூக நான்’ (கோழி சேவலாக மாறுதல்) உருவாக்கம் பெறுகிறது. சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியும் அவ்வாறுதான் இயக்கம் கொள்கிறது. லிங்க வேட்கைக் கொண்ட ஒரு மனம்தான் அதிகாரத்தின் பக்கம் தம்மை இணைத்துக்கொள்ள எப்பொழுதும் முயற்சித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

அடுத்து, சேவல்களாக மாறிய கோழிகள் ‘ச்சே. சேவல் என்றது’. அதற்கான காரணம் கவிதையில் இல்லை. அது இன்மைப் பொருளை வாசகரிடத்தில் உண்டாக்கி, வாசகப் பிரதியாக மாறி நிற்கிறது. சேவலை வெறுப்பது என்பது ஆணை வெறுப்பதாகிவிடும். அது ஆண்மைய சமூகத்திற்கு எதிரானது. ஆண் அதிகாரம் படைத்தவன் என்கிற பொதுப்புத்திக் கட்டமைப்பில் ஆண்களின் மீதான வெறுப்பை உண்டாக்குவது என்பது பல்வேறு கேள்விகளை எழுப்புகிறது. அது ஆணாதிக்கத்தின் நிலைத்தத் தன்மையைச் (வடிவம்) சிதைகிறது. ஆணாக தான் வாழ்ந்து பார்த்ததன் விளைவு ஆண்வாழ்வே குறையுடையதுதான் என்பதான அனுபவ வாக்கியமாக வெளிப்படுகிறது. ஒற்றைத் தன்மையிலிருந்து பன்முகத் தோற்றத்தை நோக்கி நகர்த்துகிறது. மேற்கண்ட வரியின் இலக்கு அதுவாகத்தான் இருக்க முடியும். இவை புதுவகையான குறிப்பான்கள். இக்குறிப்பான்கள் பொதுப்புத்தியில் சஞ்சலங்களை ஏற்படுத்தும் வகையில் லாவகமாகக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன.

அதேபோல, ஆண்குழந்தை தான்தான் லிங்கம்; தன்னிடம் உள்ள ஆண்குறியே ‘லிங்கக் குறி’ என்று நம்புவுதால் தாயின் காதலைப் பெற முயற்சிக்கிறது. தாய்க்காதல் கிடைக்காததால் மீண்டும் குறையில் சிக்கிக்கொண்டமனம் பதிலியாக தாய்வடிவிலான பெண்ணை நாடுகிறது. அதாவது, ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டு குழந்தைமனங்களும் குறையில்தான் இயங்கும் என்பது லக்கானிய

பார்வை. ஒருவேளை சேவலே, 'ச்சே. சேவல் என்றது' என்று சொல்வதாக எடுத்துக் கொண்டால், தாய் தன்னுடைய காதலை ஏற்காததால் உண்டான குறையே இவ்வாக்கியமாக வெளிப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளலாம். லிங்கத்தை ஏற்காத (லிங்கமாகிய தன்னை / ஆணை) தாய் என்பதால் உண்டான குறை. தாயின் புறக்கணிப்பு தன்மேல் உருவாகின்ற பட்சாதாபமாக அல்லது அதிருப்தியாக மேற்கண்ட வாக்கியம் வெளிப்பட்டிருக்கும் (என்ன இருந்தும் என்ன பிரயோசனம் என்கிற வகையில்). எனவே, சேவலாக இருப்பதும் குறையே என்பதை மேற்கண்ட குறிப்பான் விளையாட்டுச் சுட்டுகிறது.

பெண் ஆணை லிங்கமாக நினைத்து வரும்போது ஆண் லிங்கமாக இல்லாததும் லிங்கமாகிய ஆணை தாய் ஏற்காதபோது உருவான குறை பெண் இல்லாத குறையாகவும் பார்க்கலாம் (காதலை ஏற்காத தாய் லிங்கத்தாய் ஆகிறாள்). அதாவது, ஆணை நோக்கி வரும்போது ஆண் இல்லை என்பதும் .பெண்ணை நோக்கி வரும்போது பெண் இல்லை என்பது குறையாக உள்ளது. இந்தக் குறைகளே பாலினம் (Gender) அழிப்பை நிகழ்த்துகிறது; ஆண், பெண் என்கிற நிலைத்தத்தன்மை இல்லை என்கிறது. இவ்வாறு மொழியைக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படும் விளையாட்டுப் பொதுப்புத்திகளாகக் கட்டப்பட்டுள்ள அனைத்தையும் தோலுரிக்கிறது. அதுவே, பன்மைத்துவத்தை வலியுறுத்துக்கூடிய எழுத்தாக உருபெற்றிருக்கிறது.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் குழந்தைகள் பொதுப்புத்திகளைக் கட்டுடைப்பு (தகர்க்கும்) செய்யும் பிம்பங்களாக வெளிப்பட்டுள்ளனர். அதாவது,

“அப்பா / எலி பாப்பா” என்கிறாள் / இதுநாள்வரை தவளைக்கு / இப்படி யாரும் பெயர் வைத்ததில்லை...” (ப.84)

என்னும் கவிதை இடம்பெற்றுள்ளது. மொழிவயப்பட்ட உலகத்தில் பெயர்கள் என்பது வெறும் அடையாளக் குறிகள்தானே ஒழிய வேறில்லை. பெயர்கள் வைத்திருப்பதாலேயே அவைகளுக்கான குணமும் செயலும் பொருந்திவருமா என்றால் இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்த்தப்பட்ட பயிற்சிகளே அவற்றிற்கான பெயரை நிலைப்படுத்தியிருக்கின்றன. மற்றபடி வேறொன்றுமில்லை. அவ்வாறிருக்க, குழந்தைகள் தங்களுடைய வசதிகேற்ப பெயர் மாற்றி பொருள் கொள்வதில் அவர்களுக்கும் சிக்கல் இருக்கப் போவதில்லை. பெயர்வைத்த தவளைக்கும் சிக்கல் இருக்கப் போவதில்லை. இதனைப் பொதுப்புத்திக்கு எதிரான செயல் எனலாம். இந்தத் தகர்ப்புச் செயலானது கவிதைச்சொல்லியின் முன்திட்டமிடல் இல்லாமல் நடந்தேறி இருக்க வாய்ப்பில்லை. லக்கானின் சிந்தனைபடி இது ஆகன் முறையில் அடங்கும். குழந்தைமனம் பதிலியாக எலி பாப்பா என்று பெயர் வைக்கவில்லை. ஆகனாகவே தவளையினை எலி பாப்பா என்கிறது. குழந்தை மனத்தைப் பொறுத்தவரை எலி வேறு, தவளை வேறுதான். இரண்டும் ஒன்றல்ல. தவளைக்கு எலி பாப்பா என்றால், எலிக்கு தவளை பாப்பா என்றோ அல்லது வேறு பெயரையோ இட்டுக்கொள்ளும். அவ்வளவுதான். இது பொதுசமூகம் வைத்துள்ள பெயருக்கு எதிரானது. அதனால்தான் குழந்தைமனம் 'இயற்கை நான்' என்கிறோம். சமூக மனம் 'செயற்கை நான்' என்கிறோம். அந்தவகையில் பொதுப்புத்திக்கு (சமூக நான்) எதிரான 'இயற்கை நான்' உருவாக்கியிருப்பது இத்தொகுப்பினை அடையாளப்படுத்துவதற்கு முதன்மையான காரணம்.

மேலும், ஒரு கவிதை ஆண்குழந்தையின் வளர்ச்சியினைத் தந்தையின் கௌரவமாகப் பார்க்கும் பொதுப்புத்தியினையும் தகர்க்கிறது. **காது இனிக்கிறது / தோழர் ஒருவர் / இப்படி அழைக்கிறார் / வாங்க / ஆதினி அப்பா... (ப.59)** என்கிற கவிதையின் வாயிலாக 'தான் ஒரு பெண்ணிற்கான தந்தை என்பதில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் ஆணை உருவாக்குகிறார். இது மாற்றுச்சிந்தனை. அதற்காக 'தோழர்' என்ற சொல்லிற்குப் பின்னால் உள்ள கம்யூனிசத் தத்துவத்தை இணைப்பதும் மிகமுக்கியம். இச்சமூகத்தில் மாற்று உரையாடலை முன்வைக்க நினைப்பதன் உச்சம். இக்கவிதைப் பெண்களால் பெருமை கொள்ளும் சூழலைப் பயிற்சி செய்து பார்க்கிறது. லக்கானின் பார்வையில் ஆணின் குறைபட்ட மனம் லிங்கத்தைப் பெண்ணிடம் தேடுகிறது. அதனால்தான் பெண்ணால் உருவாகும் அடையாளத்தை (லிங்கத்தை) விரும்புகிறது. இது பொதுப்புத்திக்கு எதிரானது. ஆனால், இயற்கையானது. சமத்துவத்திற்கானது.

பொதுப்புத்தி சார்பு

இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ள தொகுப்பில் சமூகத்திற்கு ஆதரவான பிற்போக்குத் தனத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பொதுப்புத்திக்கு ஆதரவான எழுத்துக்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“பூதாகரமாய் விரியும் / புரியாத புனைவொன்றை / எழுதி / இதைப்படி / இது கவிதை / இதன் விலை இவ்வளவு என்றால் / பணத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்வேன் / தீராத மண்டைவலி...” (ப.82)

எனும் கவிதை எழுத்து என்பது புரியக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாக இருக்கிறது. புரியாமல் எழுதுவதுதான் கவிதை என்று சொல்லி நிர்ப்பந்திப்பதை நினைத்து அலுத்துக்கொள்கிறது. அவ்வாறு எழுதுவதன் நோக்கம் **பணத்தைச் சம்பாதித்தல்தான்** என்கிற குற்றச்சாட்டையும் முன்வைக்கிறது. இச்சிந்தனை ஆபத்தானது. எல்லோரும் விரும்புவதுதான் எழுத்து என்றால் அது நுகர்வுக்கு ஆதரவான எழுத்துமுறை. வெகுசனங்களை ஈர்க்கும் எழுத்து. வெகுசனங்களை ஈர்ப்பது என்பது வணிக நோக்கம் அடங்கியது. அது ஒரு கருவிப்பார்வை. அப்படியானால் இன்மை, இருண்மை, படிமம், உள்ளூறை, உவமை, உருவகம், இறைச்சி முதலான கூறுகள் ஏன் இலக்கிய உத்திகளாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன என்கிற கேள்வி எழும். இவைகளெல்லாம் 'இயற்கை நான்' (தனிமனித நான்)கள். நனவிலி வடிவங்களாக ('இயற்கை நான்' ஆக) இருப்பவை. அவற்றைப் புறம் (நனவு மனம்) கண்டு கொள்வதில் சிக்கல் ஏற்படத்தான் செய்யும்.

இலக்கியத்தை அனைவரும் நுகரக்கூடிய எழுத்தாக மாற்றும்போது அது ஒற்றைத் தன்மைக்குள் (அர்த்தத்திற்குள்) அடங்கி, பொதுப்புத்தி எழுத்தாக உருபெறும். பொதுப்புத்திசார் எழுத்து என்பது 'சமூக நான்' (செயற்கை நான்) உருவாகக் காரணமாக இருக்குமே ஒழிய 'தனிமனித நான்' உருவாக வாய்ப்பில்லை. அவ்வாறு எழுதக்கூடிய எழுத்துகளில் கலகச் சிந்தனை என்பது இருக்காது. மாற்றுச் சிந்தனைகளைப் புறம் ஒதுக்குகிற எழுத்தாக வடிவம் பெறும். இது இயற்கைச் சிந்தனைக்கு (தற்போதைய போக்கில் தமிழ்த் தேசியத்திற்கு) எதிரானது. இதுபோன்ற தட்டைத்தன்மையான எழுத்துக்களில் சிந்தித்தல் செயலே உருவாகாது. உரைகள் தேவைபடாது. அறிவைப் புறக்கணித்து சரக்குமயமாகிவிடும். அழகியல் போதும் என்கிற

மனநிலையை உருவாக்கும். இச்சிந்தனையின் தோற்றம் அடிமை மனோபாமே. அடிமைமுறையை மீண்டும் கட்டமைப்பதற்கு இதுபோன்ற சரக்குமயமான வணிக எழுத்து பார்வைகளே காரணம். இதற்கு முன்திட்டமிடல்கள் எதுவும் தேவையற்றது. இலக்கியம் என்பது எல்லோரும் உண்ணக்கூடிய பரோட்டா என்கிற மனநிலை தேவையற்றது. சுதந்திரம் பெறுவதற்காகப் போராட்டக் காலக்கட்டத்தில் பாரதியார் உள்ளிட்ட பலரும் மக்களை ஒருங்கிணைக்க 'அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே' என்று உணர்வுப் பூர்வமாகப் பாடினார்கள் என்றால் சுதந்திரம் பெற்றப் பின்னும் அதே அழகியல் கவிதைகள் உருவாகவேண்டும் என்கிற நினைப்புத் தேவையற்றது. இது ஒருவிதமான அடிமை மனோபாவம். காலத்திற்கேற்ப இலக்கிய உற்பத்தி முறையிலும் வடிவத்திலும் மாற்றத்தை உண்டாக்குவதே இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியாக இருக்கமுடியும். **அகற்சி** (அகன்று நின்றல்) பண்பே புதிய வகையிலான படைப்புகளை உண்டாக்கும். வேறுபாடுகளே இயங்கியல் என்பதுதான் இயற்கை. அவ்வேறுபாட்டை உண்டாக்கும் எழுத்துகளைப் புரியாதது என்று புறம் ஒதுக்குவதும் அதற்கு எதிரான முன்னெடுப்புக்களைச் செய்வதும் ஆபத்தானது. அவை ஒற்றைத்தன்மையை உண்டாக்கும் முயற்சி; அடக்குமுறைக்கான வடிவம்.

ஒற்றைத்துவம் எளிமையை உண்டாக்கும். பன்மைத்துவம் விசாலப்படுத்தும். ஒற்றைத்துவம் எல்லாவற்றையும் ஒன்றிற்குள் அடக்க முயற்சிக்கும் (கண்ணாடிப்பருவத்திற்கு முன்பான தாயும் தானும் ஒன்றுதான் என நினைக்கும் குழந்தையின் மனம் போன்றது.) பன்மைத்துவம் எல்லாவற்றையும் தனித்தனியே நிறுத்தும் (வாய்தான் நான் என்று சிந்திக்கும் குழந்தை பிறகு கை, கால், கண், மூக்கு, வாய் இவைகளெல்லாம் சேர்ந்ததுதான் நான் எனப் புரிந்து கொள்வதைப்போல). ஒற்றைத்துவம் புதியப் படைப்புகளையும் படைப்பாளர்களையும் இரசனைகளையும் ஏற்காது. படைப்புலகில் ஒரு சர்வாதிகாரப் போக்கிற்கான சூழலையே வளர்த்தெடுக்கும்.

லக்கானிய சிந்தனைப்படி குறையுடைய மொழிக்கு மொழியை மட்டுமே ஆயுதமாகக் கொண்டு வீழ்த்த முடியும். அதற்கு, பின்நவீனத்துவம் நினைப்பதைப் போல எழுத்தாளர்கள் தெளிவாகவும் நேரடியாகவும் எதையும் கூறாமல் எழுதுவது என்பது அவசியமானது. ஏனெனில், இன்றைய மனிதர்கள் மொழியை மையப்படுத்துகிற நுண்ணரசியலைப் புரிந்து கொள்ளவதற்கான வடிவமாக அவை இருக்கும். அதற்கு மொழியினைக் குறிப்பானாகவும் குறிப்பீடாகவும் குறியாகவும் பார்ப்பதும் புதிர்த்தன்மையோடும் கட்டுடைப்புச் சிந்தனையோடும் எழுதப்படுவதும் அவசியம். இந்த வகையிலான எழுத்து முறைகளைக் கொண்டே சமத்துவத்தை நோக்கி நகர்த்த இயலும். 'உயிர்வதை' தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் பல பரிசோதனாப் பூர்வமான முயற்சிகளைச் செய்திருக்கிறது. இத்தொகுப்பில் உள்ள அனைத்து கவிதைகளுக்கும் தலைப்பிடாததும் ஒரு சான்று. இவ்வெழுத்தில் மொழிசார்ந்த புரிதலோடு எழுதப்பட்ட கவிதைகளும் உள்ளன. பொதுப்புத்திக்கு எதிரான அதேசமயம் புதியப் பொதுப்புத்திகளைக் கட்டமைக்கிற எழுத்துக்களும் நிறைந்துள்ளன (அவருடைய சங்க இலக்கிய வாசிப்பும் நவீன இலக்கிய வாசிப்பும் துணைசெய்திருக்கின்றன.). சில கவிதைகள் மொழி ஆபத்துகளை உணராத பொதுப்புத்திக்கு ஆதரவான கவிதைகளும் உருவாகி இருப்பதும்

கவனிக்கத்தக்கவை. காரணம், பெரும்பாலான படைப்பாளர்கள் முன்திட்டமிடல் இல்லாமல் எழுத நினைக்கிற வெகுசன எழுத்துகளை ஆதரிக்கும் மோகவலைக்குள் சிக்கிய மனோபாவமாக இருக்கலாம். எப்படியாகினும் வரவேற்கதக்க புதிய முன்னெடுப்புகளை இத்தொகுப்பு கொண்டிருக்கிறது என்பதே நிதர்சனம்.

துணைநின்றவை

1. இல்லோடு சிவா, உயிர்வதை, ஆம்பல் பதிப்பகம், 2023.
2. தமிழவன், மொழிதல் கோட்பாடும தமிழும், மேலும் வெளியீட்டகம், 2019.
3. தமிழவன், நவமார்க்சிய வழியில் திராவிடத் தமிழ்ச் சிந்தனைகள், எதிர்வெளியீடு, 2023.
4. தமிழவன், அமைப்பியலும் அதன்பிறகும், அடையாளம், 2008.
5. தி.கு.ரவிச்சந்திரன், ழாக் லக்கான், அடையாளம், 2024.